

Передплата

«РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

за пів рік . . . 20 кор.
за рік . . . 40 кор.
за чверть року . . . 5 кор.
за місяць . . . 170 кор.

За границею:

пів рік . . . 16 рублів
або 36 франків
за рік . . . 32 рублів
або 72 франків

Подивоче число по 10 сот.

РУСЛАН

«Виреш ми очі і душу ми виреш; а не возьмеш милости і віра не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — В Русланових псалмів М. Пашкевича.

Біжеть у Львові що дня крім неділь і руских свят о 5½ год. пополудні.

Редакция, адміністрация і експедиция «Руслана» під ч. 1. пл. Дзямбровского (Хорунщина). Експедиция місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише напередне застережене. — Рекламациі неопечатаніє вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надісланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки.

Рускі учителі а шкільна молодіж.

(X) Незвичайно важну ролю у вихованю й образованю нашої молодіжи шкільної мають учителі. Коли задача і становище учителів в загалі були вельми трудні, то тим труднійша задача учителів в наших часах, у віці нервозности, в часах значнійших як давнійше покус, при значно збільшеній фреквенції по школах. Не дармо говорили старинні: *quem dii odere, paedagogum fecere*, а й між нашим народом є приповідка: бо-дайсь чужі діти учив!

Особливож трудне вельми становище руского учителя не лише з педагогічно-дидактичних, але й з національно-політичних причин. Одначе тим важнійша і величнійша єго задача. На учителів-Русинів глядить наша суспільність з тою благою подією, що они виплекають, виховують і виобразують се молоде покоління на характерних, ревних і народолюбних труженників і оно стане тим способом кріпкою підвалиною для культурного розвитку нашого народу. Справді розкриває ся тут широке і вельми вдячне поле ділання для наших учителів. На тім полі мають они найкращу нагоду виявити свій патріотизм, свою любов до народу, до дітей сего народу.

Не сповнив би такий учитель свої задачі, свого педагогічного й народного обовязку, колиб обмежав ся лише тим, щоб як небудь відбути свої години, витрадувати відповідну частину лекції, а відтак випитати і беззглядно скласифікувати своїх учеників. Сумлінний і добрий учитель буде дбати про се, щоби ученикам скілько спромоги улекшити науку, зробити її приступною, розбудити в них замилованє до предмету, а в оцінюваню поступів брати під розвагу всі обставини, серед яких находить ся повірена єму молодіж. Тимто сумлінний і добрий учитель не піде без основного приготовленя на шкільну годину, а хоч вже цілими роками учить того самого предмету, буде все придумувати над тим, як би ще приступнійшою зробити науку, щоби досягнути ще ліпші висліди.

Правда, що є чимало легкодушних або байдужних учеників, котрі при всіх тих змаганях доброго і сумлінного учителя не досягають вимаганих поступів. Отже добрий учитель зуміє винайти відповідні педагогічні способи, щоби навіть таких заохотити а навіть приневолити до науки і до досягненя добрих успіхів.

Нераз можна було читати в дневниках і в звітах гімназий висліди вельми некорисних класифікацій, а наріканя підношені на строгість і беззглядність не були все неоправдані. Лучало ся нераз, що половина учеників діставала в пер-

шій півроці т. зв. сінглі «для заохоти», а буває часто, що коли ученик з двох предметів заслужив і одержав недостаточну ноту, докладано єму ще дві або три недостаточні, бо він і так уже має другу клясу! Таке поступованє є зовсім не відповідне, а коли ученик з усіх предметів осягнув добрий поступ, то вжеж з одного предмету міг учитель приневолити єго на стільки підучити ся, щоби осягнув достаточний поступ.

Задача учителя одначе не кінчить ся тим, щоби лише в школі своє зробити. Добрий учитель, справдешний педагог, якого справедлива молодіж називає батьком, повинен знати і про всі обставини ученика, серед яких він живе, повинен мати нагляд і поза школою над учениками. Певно, що се вельми трудно, особливо по великих містах, але і тут є способи дізнати ся, в яких обставинах ученики живуть, як они приміщені, в яких обертають ся товариствах і т. п. Колиб наші учителі більше занимали ся молодіжкою не лише в школі, але й поза школою, не булоб таких сумних випадків, як недавно в рускій гімназії в Тернополі. Певно, що се трудна і мозольна задача, яка вимагає саможертви і часу, але тим способом найкраще сповнить руский учитель свій народний і патріотичний обовязок і заслужить собі на признанє і довіре не лише між молодіжкою, але й в цілій рускій суспільности.

Іван Коссака.

ЖАЛЬ.

Тихесенька місячна ніч.
В воздусі запах лип — одуряючий запах.
З віддали плыве шум, плывуть звуки, грають пречудові мельодії недокінченої пісні...
А липи так пахнуть, туманять — так одуряють своїм запахом...
Они разом...
Йдуть очаровані ночею ясною, запахом цвіту липового, чаром шуму і звуками пісні недокінченої.
А джожать... джожать в пів-сні, бо прийшла на них хвиля прясна.
Души їх горіють в екстазі, очи мліють в блесках прясних.
Добре їм разом.
Души їх вирвались на хвилю з кайданів життя і полинули гень гень високо далеко з лучами місяченька прясного

божого і зависли гдєсь далеко, далеко... висше неба самого.
Добре їм разом...
* * *
І прийшли дні сумні — сумні дуже, і з грудий їх плач, тяженький плач ридає.
І настав жаль... такий сумненийкий — безнадійний жаль.
Жаль за тими хвилями прясними — божими — жаль.
Жаль за тим щастем.
Коротким як мигіт блискавки, яснійшим як сонця всі.
І оставсь жаль, сумний — сумненийкий жаль...

Мій крест.

І перед мною гора — така височезна дика гора — скалиста гора — а на тій горі крест — один крест — малий крест.
І я дивлю ся з таким ляком на ту

страшну гору — і я дивлю ся з диким страхом на той малий малесенький крест.
І я боюсь, так дуже, дуже чогось бою ся.
І я чую, що стане ся, щось так дуже страшного — щось дуже, дуже страшного.
І я дуже дуже бою ся.
* * *
І заплакало тяженько небо боже, і плакало довго, і найшли єго густі сльози і закрили гори і закрили мою дику гору скалисту і закрили мій божий крест.
І находить на мене жаль, такий сердечний жаль за мою горою, за моїм крестом.
І я не бою ся вже, а мені так дуже сумно і у мене правеликий сердечний жаль.
* * *
І находить на мене стах — страшненийкий страх.

Не для докорювання, а з народного обов'язку звертаємо сих кілька заміток до наших руских учителів, в котрих руках виховане і образоване рускої шкільної молодіжи, сеї будучини нашого народу. Недалекий початок нового шкільного року насуває мимохить такі замітки, а спільними змаганнями осягнемо бажану мету і діждемо ся того, що на рускі гімназії будуть також глядіти і противники наші, як на школі, що сумлінно сповняють свою задачу.

Анархия в Росії.

Последний бунт в армії здавлено, як і всі попередні. Вірні війська остали завжди в подавляючій більшості, а в борбі з товаришами ворохобниками мали проявляти таке завзяте та огірчене, що доходило до звірства. Генеральний страйк також не удав ся. Сконстантовано, що крім Петербурга і Москви нігде не проявили ся позначки якогось загального страйкового руху, а і в обох столицях він мав перебіг лагідний і зовсім не набрав загальної ціхи. В подібних случаях управа революційної партії (коли про неї можна взагалі говорити) і сприяюча їй преса має легкий спосіб виправданя неудахи. Отже військовий бунт вибух за скоро, з обави перед викритєм заговору, а страйк піднесено спонтанно, против волі і упімнень провідників і тому він не удав ся. Але в недалеких речинцях... і т. д.

Не сумніваємо ся, що в недалеких речинцях прийде до нової метушні, та чи буде в ній більше ладу і пляновости — можна сумнівати ся після дотеперішних досвідів. Очевидно, що тут не лежить вся вина по стороні революційних. Провідники, оживлені ідеєю поваленя абсолютизму, посвятивають сій борбі свої найліпші сили, однак революційний матеріал в російській суспільности, як показує ся, хиткий і неосвідомлений: ним зриває ся до борби, завтра

І гори не плачуть — не заводять — і небо не ридає — небо, гори, ліси, сьвіт цілий реве — реве страшно дико.

І так страшно, так дуже страшно на божому сьвіту тому...

І я так дуже, дуже боюсь...

А з гір йде такий страх — страшний страх.

І я не бачу моєї гори скалистої, не бачу креста божого — а чую громи, люті громи — а чую скаргу таку жалібну дико, таку безнадійно-болісну а п'яну недолею і горем — сумну як всі смутки сьвіта — горячу як пекла всі.

Гук — який страшний гук... гори валять ся — западають ся...

Я так цілий дрожу, так дуже дрожу...

* * *

Ясно — яснїсенко.

І перед мною гора — дика гора — скалиста гора.

А на горі нема вже креста.

І я дуже, дуже гіренько ридаю.

просить противників о прощень, нині нищить і убиває всьо, що під рукою, завтра вертає зі спокоем знов у давні нестерпимі відносини. Показує ся се найяркїйше у військових бунтах, де бунтарі ставали по тижневи «вірними» військами, а в кількох випадках рішуче виступленє і горяча промова одного офіцера на-вертала цілу зревольтовану залогу.

Се фільованє російської революції має свою причину у тім широкім, а неяснім підкладі, який служить основою єї. Російська революція не стремить до ясно означеної мети, не підносить популярних нині в Европі кличів, як конституціоналізм, автономія народів, децентралізація, вкінци всякі суспільні реформи — а сягає дальше в області републіканського перестрою держави, соціалізації землі і т. д. аж до ідеального анархізму, якого великим речником можна вважати Льва гр. Толстого.

Дуже влучні уваги під тим зглядом замічує Pester Lloyd, обговорюючи про-яви російської революції: «Не підлягає сумнівови, що російська революція вже давно не є тим, за що ми єї уважали в єї початках. Викликана абсолютизмом і і надужитями адміністрації, приспінена японською війною, в дуже короткім часі она прибрала характер соціальної революції, або скажім ліпше соціалістичної. Ідеї Маркса і Лясаля, Герцена і Бакуніна, що повстали перед піввіком, увійшли до Росії безчисленними каналами загального невдоволення, а виною російських володарів є, що не доцінили наслідків сего, що не створили конституційної запори перед соціально-революційним потоком, який несли з собою сї ідеї. Великим нещастєм для Росії було убитє царя Александра II, з яким разом пішов до могили конституційний експеримент Льюїс Мелікова, а до ліквідації абсолютизму довів факт, що при боці Александра III стояв не якийсь розумний і вирозумілий політик, але фанатичний Победоносцев. Анонімність російської революції, чудна організація всіх невдоволених елементів, фанатизм і жадоба нищеня та буреня, охвативша маси, що зірвали ся з вікових ланцюхів, — се все є визначними проявами революції не політичної, а соціалістичної, вишовшої із злитя ідей найрадикальнійшої соціальної демокрації. Заходу з ідеями російського нігілізму. Сьвітово історичне значінє російської революції полягає в першім ряді на тім, що она є не стілько борбою за нову форму правительства, о скілько сьвітовою борбою о нове уформованє суспільних відносин. Се є тим дивнїйше, що така борба, яка як змора висить над Европою, вибухнула в краю найменше культурнім. І в сїм лежить якраз чимала небезпечність сеї революції для цілого европейського континенту. Налезало би бажати, щоби єї наслідки, подібно як англійської революції, не досягли безпосередно Еяропи, однак на всякий спосіб не можна сего спустати з ока, що нині дїє ся в Росії, бо ніхто не є в силі передвидіти, що стало би ся, колиб царат і російська суспільність остаточно розсипала ся під ударами соціалізму...»

Вісти з Канади.

В американській «Своболі» описує п. Питрашук Василь небезпеку польської та французкої асиміляції для наших людей, головно через накидаючих себе латинських сьвящеників. Се один примір з богатьох:

З Нью Йорк, Ман., Кан

Наша кольонія віддалена від Вінпегу 45 миль на полудневий схід. Тут є поверх 60 руских фамілій, а межі ними живе чи мало Поляків, Німців і Французів. Нашим людям поводить ся несогїрше, бракує лише просьвіти. Вже шість літ минуло, як наші Русини поселили ся отут на фармах, а ще до сеї пори не маємо ні школи, ні читальні, ні жадного братства. Перед пяти літами сходили ся Русини частїйше, скликували мітинги і урадили були побудувати церкву, та чи в таку лиху годину розпочали се діло, чи може з якої іншої причини, — досить, що церква ще доси не покінчена. Але се нам не дуже шкодить, бо і так навідують ся до нас з часта всїлякі отці духовні... Дня 17-го мая сего року прибув до нас якийсь польський ксьондз і сидів у нашій кольонії через пять днів. В неділю відправив латинське богослуженє і сказав людям проповідь, але не по словам євангелія... Він говорив за себе, за свого біскупа і за Рим. «Відзіць людзє», — мовив польський кльондз — «Пан Буг пшислал вам теґо человека, ктури тєраз до вас пшемєвля, аби он моґліл се за вас і випросіл вам у Пана Бога вшистка, чеґо вам до жиця і до збавєня вєчнеґо потшеба... А ви не вижекайце се теґо человека, але го тшимайце! Бендзєце мелі свеґо каплана, а тен каплан випєндзї з вашєй кольонії шатана і бендзєце жилї снокойнє і ценсьєлів!» По укінченю відправи вишов ксьондз на подвірє церковне і просив усїх людей до церкви, бо має їм щось дуже важного сказати. Люди заявили ксьондзови, що можуть вислухати його і на дворі. Тоді «капкан» згуртував усїх людей коло себе і сказав більше менше так: «Братя! мене прислав сюди французкий біскуп і повелїв мені поспитати вас, чи ви жадаєте собі сьвященика, що проповідував би між вами слово Боже? — Так, нам потреба сьвященика! — відповіли люди. — Як ви згоджуєте ся, щоби я був вашим капланом, то я мушу донести про се біскупови. Русинів єсть тут лиш мала горстка, а більше Поляків, Французів і Німців. Та то все одно, бо ви всі визнаєте одну і ту саму католицку віру і всі належите під Рим... Як я зістану у вас душпастирем — говорив дальше ксьондз — то ви мусите вистарати ся мені о помешканє!» Люде стояли мовчки, бо мало хто розумів польску мову. Тоді виступив з гурту п. Іван Сеньків, поважний і просьвічений чоловік і поспитав сьвященика, чи може він говорити з ним в імени цілої рускої громади. Ксьондз згодив ся і почали оба з собою говорити. Всї жаданя сьвященика переповідав Сеньків усій громаді по руски. Між иншим домагав ся ксьондз обширної і хорошої резиденції, і почав вичи-

слати на пальцях: „Перше кухня, друге спіжарня для кухарки, третє спальня для мене, четверте спальня для моїх гостей, п'яте їдальня, шесте комната для забави, семе канцелярія“... Сеньків заявив, що нас тут за мало і що ми занадто єще убогі, щоб виставити таку резиденцію. Ксьондз обіцяв вивести нам у біскупа безпроцентову позичку, яку ми мали би сплачувати маленькими ратами... Відтак запитав Сеньків сьвященника, якої платні домагає ся він річно за свою роботу. Ксьондз зажадав по 7 долярів від кожного фермера на рік окрім доходів. — А чи ми могли би собі спровадити коли руского сьвященника? поспитав Сеньків. — Як буде треба, то я вам сам спроваджу, але на ваш кошт! — відповів ксьондз. «Вашу церкву — говорив дальше каплан — і тую площу, що до неї належить, я мушу записати під Рим... а наминаю вас ще, що нікому не позволю удавати ся з ріжними церковними ділами до иншого сьвященника! З усіма справами маєте приходити до мене, а хто переступить мою заповідь, сего не припущу до сьв. Сповіді і не відпущу йому гріхів!» — Тоді Сеньків підніс в гору палицю і промовив до зібраних: «Не дайте ся, братя, імити в заставлені сїти, бо як вас раз зловлять, то будуть бити наперед тоншим кінцем, а відтак грубшим!» При тих словах показував людям оба кінці своєї палиці. Сьвященник розлютив ся дуже на Сенькова і домагав ся говорити з яким другим чоловіком. Та ніхто не зголошував ся до бесіди і «побожний каплан» мусів кінчити діло з самим Сеньковим... За ксьондзом розпинали ся Поляки і кількох Русинів (Хруні всюди знайдуть ся!). Говорили довго, але таки не могли погодити ся. — Як погодите ся межі собою, — закінчив ксьондз свою бесіду — то напишіть до мене лист, а я приїду до вас на Зелені сьвята!» Та листу ніхто не вислав, а ксьондз пропав десь разом із своїми сїтями... Тії сїти заставив він був незручно на бистрій воді; бистра вода сїтями махав, а через те риби їх видять і не хочуть в них лізти, а як яка й зловить ся, то хіба сліпа і глуха...

Єще пару слів до канадійських Русинів: «Навчіть ся уже раз, дорогі братя, відрізнити зле від доброго! Як побачите що злого, гонїть від себе за десяту гору, а як увидите яке добро, то вжїть його зараз в один узол, а відтак подайте собі руки і вспільними силами поборойте ворогів нашого простолюдя!

Просимо відновити передплату.

Н О В И Н К И.

— **Календар.** В суботу: руско-кат. Калиника, Сераф.; римо-кат. Зузання діви. — В неділю: руско-кат. Сили; римо-кат. Кляри.

— **В женьськім ц. к. учительськім семінари у Львові** відбудуть ся записи на 1 курс в днях 29., 30. і 31. серпня (до полудня), а дня 1. вересня розпічнуть ся вступні іспити. При записі жадають ся: метрика крещеня і скінчений 15. рік житя, послїдне сьвідцтво шкільне, сьвідцтво лікарське і (наколи учениця не ходила в послїднім році до публич-

ної школи) сьвідцтво моральности. — В попередних роках стрічали тутки руских учениць, що приходили із руских шкіл, значні трудности ізза вступного іспиту в польськім язичі, задля того стало ся, що більша часть Русинок не зголосила ся в послїднім році зовсім до державного семінара, не маючи надїї на прийняте в нїм, а звернула ся просто в приватний руский семінар. Була се найбільша аномалія, що утраквістичний (значить: польско-руский) семінар — призначений для східної Галичини, а тим самим для людности і шкіл переважно руских — не узглядняв рускої викладової мови і не допускав тим до себе руских учениць. Та сподіватись, що ті трудности будуть тепер усунені. Тому повинні всі рускі учениці без впїмку зголоситись наперед до державного семінара, котрий подає для молодїжи ріжні користи (звільненє від оплат, стипендії і др.), бо чим більше зголосить ся їх сюди, тим більше буде прийнятих. Забуваємо, що пороблено заходи, щоби отворити на 1. курсі паралельний відділ, тому і було би прийняте значнійше число учениць. Колиж не найде ся для всіх місця в державнім семінарі, то зможуть остали перейти опісля в приватний руский семінар. Сим поведем не зробить ся рускому семінареви ніякої шкоди. Число руских учениць змагає ся тепер так, що можуть в більшій скількости увійти і в державний заклад, тай переповнити ще і руску школу. — Додамо, що при вступнім іспиті питають тих предметів, яких учать в 1. 2 і 3. класі виділової школи. Дятого є порадо, щоби кандидатки повторили собі бодай головнійші річи із тих наук, — а учениці руских шкіл перейшли єще найважнійше із польської граматики і писовні.

— **Фондація для буковинських школярів** б. посла директора чернов. краєв. шпиталю, бл. п. д-ра Василя Воляна увійде незабаром в жите. Реальність покойного стійности до 100 тисяч корон, буде продана, а з процентів від добутої суми продажі, що буде становити ненарушимий капітал, утворить ся цілий ряд стипендій по 300 К. Убїгати ся о них будуть могли рускі діти сиротв, що походять родом із повітів Вижиця, Кіпчань, Заставна, Серет і Вашківці і учащати муть до шкіл народних, рільничих і промислових. Обряд дїтїй буде для осягненя стипендій обиятий. Стипендії отсі повинні допомогти нашому народови особливо до витвореня свого образованого стану промислового через уможливленє дїтворі посїщуваня черновецкої державної школи промислової, у якій вчуть будівництва, меблевої столярки і торговельности.

— **Обида крізь телефон.** Найвисший касаційний трибунал видав сими днями вирок в засадничій хотяй дрібній справі. Один віденський адвокат, розмовляючи телефонічно з касіеркою одного з місцевих купелевих заведенє, сказав їй: «Ви є безличною, безсормною особою!» Касієрка обжалувала сего адвоката за обиду чести. При розправі адвокат покликав ся на се, що після карного кодексу знаменем обиди чести є, щоби єї сповнено публично, супротив більшого числа осіб, тимчасом розмова крізь телефон зовсім не є публичною. Судя станув на ціл ом відміннім становищі, іменно, що всяка бесіда через телефон є публичною і засудив адвоката на 50 корон гривни, евентуально 5 днів арешту. Вишший суд замінив сей вирок, тимчасом генеральний прокуратор вніс против него зажалене неважности в обороні закона, бо не подїляв погляду судїї, що кожда розмова через телефон має знамена публичности. Отже найвисший трибунал відкинув се зажалене і затвердив вирок першої інстанції, а узасаднив се оречене тим, що обида чести заходить не лиш тоді, коли хтось дїйсно вчує обидливе слово, але вистачить, щоби обида була висказана так, що трета особа могла би єї почути. А якраз при телефонічних розмовах є така ситуація, що треті особи можуть зачути обидливі слова, іменно так особи заняті в центральній стації, як і ті що мають получене з уживанім власне апаратом і тому засуд був цілковито оправданий.

— **Загальні збори** «Філії Просьвіти а також читальні Просьвіти» в Новім Санчи відбудуть ся дня 15. серпня н. ст. 1906 о 2-гій годині по полудни в льокалі читальні «Просьвіти». Принуки до живої участі в тих зборах не потреба, бо вірні сини України-Руси самі аж надто добре знають, як важну і трудну задачу маємо сповнити на тих окраїнах Руси, що проте сьвітла рада-порада Вп. Родимців є для нас конечною. Василь Яворський, голова філії і читальні, Михайло Кубійович, секретар філії, Андрей Шеремета, секретар читальні.

— **Вісти з Київє.** В Лукянівському поліцейському участку садить 29 політичних арештантів. Випущено з тюрми 24. липня з Лукянівської тюрми на волю „політичного“ Шпака. Вчєра, всім околочним надзирателям адміністрація наказала бути в поліцейских участках у 9 годин вєчєра. Є чутка, що поліція буде робити арешти „політичних“, шукати зброї та бомб.

Український спектакль. В неділю 30. липня в Лукянівському народному театрі виставляти меть ся артистичним гуртком під зарядом Свірговського, другий раз комедія Тобілевача «Суєта».

Dziennik kijowski, який перестав був виходити з причини страйку друкарів, появив ся по двох тяжнях на ново в незмінєнім виді.

— **Також спосіб.** Урядовий «Дневник варшавський» оголошує розпорядженє воєнного генерал губернатора Стріжева, яке робить відвічальним громади, оселі і міста за всякі грабіжи правительственних грошей в монопольних склепах, на почтах і в державних інституціях. Відшкодованє буде покривати ся складкою, розписуваною адміністраційними властями і екзєквованє при участі війська, а опірні будуть підлягати карі до 3.000 рублів, або 3 місяців арешту.

— **З ц. к. Дирекція зел. держ. у Львові** Додаток до розкладу їзди таб. VIIa, б важний від 1. червня 1906. В уступі «Вози I і II. класи переходять прямо» дописати: Перемисьль-Борислав через Хирів Дрогобич. Перемисьль відх. 7:19 прих. 9:06.

«Газета львівська» оголошує публично розписне достави материялів деревляних, котрі будуть потрібні для ц. к. Дирекції зелїзниць держ у Львові на рік 1907. Дотичні офєрти, виготовлені на приписаних формулярах, можна внести до тої ц. к. Дирекції найпізнійше дня 10. вересня с. р. до години 12-тої в полудни. Близші услїва суть подані в «Газеті Львівській» з дня 15. серпня с. р. і можна їх переглянути, зглядно поінформувати ся в бюрах III. і IV. ц. к. Дирекції зелїзниць державних у Львові.

— **Дрібні вісти.** Цісар повернув до Ішлю з польованя в Айзенерц разом зі свитою і запрошеними гістьми. — Архикнягиня Марія Валерія повила вчєра в полудне добре розвинену довьку. — З нагоди річниці коронації папи Льва X. відбуло ся вчєра в сикстинській каплиці торжественне богослужєне в присутности кардиналів і дипломатичного збору. Пана одержав з ріжних сторін численні грачуляції. — Намісник гр. Потоцький виїхав вчєра др Криницї, щоби взяти уділ в засіданю анатоків в справі порішення конкурсу на пляни будови нових лазенок. — Міністер фінансів, др. Коритовський виїхав на кілька тяжнів до Семерінга. — Цісар санкціонував закон о увільненю від додатків до податків промислових заведенє, магазинів сирівця, союзів продукційних і промислових акційних товариств. — Кардинал Рамполя хорий від довшого часу на нерви. Тепер стан єго здоровля погіршив ся. — Міністер просьвіти іменував профєсора львівського університету др. Володислава Абрагама і скриптора університетської бібліотеки у Львові др. Євгена Барвіньського консерваторами з рамєна центральної комісії розсліджуваня і удержуваня памяток минувшини і нащадків штуки. — Жидівський союз помочи для дїтїй по жертвах жидівских погромів в Росії доносить, що в наслідок щедрости новояорского банкіра Шіфа, зміг 110 стріт по жертвах в Білїстоці примістити в

